

A ROMÁNIAI MAGYAR BAPTISTÁK LAPJA – ÚJ SOROZAT: XXVII. ÉVF. – ALAPÍTÁSI ÉV: 1921

TARTALOM

- Gyermeknap: *Igét és kenyeret, Tiszteld apádat és anyádat*
- Határmenti nőtalálkozó
- Nem önmagunkért... (interjú)
- Krónika: Simon István úttörő
- 20 éves a Barnabás Alapítvány
- Mi újság Filadelfiában (finálé)
- Telek és Kelek
- Hírek, temetési tudósítások

Fotó: Paniti Márta

Igét a vajaskenyér mellé

Kedves gyerekek!
A nyári olimpiai játékok
évében Bibliai Olimpiára
hívunk benneteket!

Tanulmányozzátok Sámuel
első könyvét és a Márk
evangéliumát és nevezetek
be a versenyre!

Az időpontokról,
helyszínekről érdeklődjetek
a vasárnapi iskolai
tanítótoknál!

„Azért küzdök, hogy
elérjem a célt és megkapjam
a győztesnek járó mennyei
jutalmat.”

A VISZ vezetősége

Reggelihez készülünk az iskolában. Mindenki előveszi az uzsonnáját, asztalhoz telepedik, jóízű falatozásba kezd. Az egyik kislány – nevezzük Annának –, ragyogó szemmel int felém, hogy kukkantsak bele az uzsonnás dobozába. Megosztja velem azt az édes titkot, amit anyukája csomagolt neki ma reggel is: pici papírdarabkán gyors, de határozott nagybetűk: „JÓ ÉTVÉGYAT, KINCSEM! LEGYEN EGY SZÉP NAPOD! SZERETLEK!” S az írás mellett egy mosolygós szívecske nevet most már rám is. Miközben megsimogatom Anna fejét, arra gondolok, milyen bölcs ez az Anna-anyuka! Tisztában van vele, hogy a fizikai tápláléknál sokkal fontosabb a lelki megerősítés, egy cseppnyi anyai szeretet-gondosan becsomagolva. Mondanom sem kell, ezek az apró szeretet-

üzenetek egész napját meghatározzák a kislánynak.

Akaratlanul is felvetődik bennem a kérdés: Én milyen üzenetet közvetítek gyermekeimnek ma reggel? Nem tettem levélkét az íróasztalukra, sem a táskájukba, a nagy sietségben csak a legfontosabbak hangzottak el: Megvan a kulcsod? Bevetted a gyógyszert? Megfésülködtél? Igyekezz már, mert elmegy a villamos! Tisztában vagyok vele, hogy nem csak azáltal közvetítek üzenetet, amikor beszélek hozzájuk, esetleg papírdarabkára írt sorokat teszek a dolgaik közé. A nonverbális jelzéseim legalább annyira fontosak, mint a kimondott vagy leírt szavaim. Szakértők szerint a hétköznapi kommunikációban a legnagyobb jelentősége annak van, amit szavak nélkül mondunk el a
(folytatás a 3. oldalon)

:: SZÖVETSÉGI HÍREK ::

- **Május 11-én** együtt ülészttek Nagyváradon a magyarországi és az erdélyi baptisták **történelmi bizottságai**.
- A **MABAVISZ** újonnan megválasztott elnöke **Papp János** testvér, a Magyarországi Baptista Egyház elnöke.
- A **MBAVIT** találkozó időpontja **2017. augusztus 4-6**, helyszíne pedig **Debrecen**.

Újraválasztották a Magyarországi Baptista Egyház elnökét

A Magyarországi Baptista Egyház **2016. április 23-i** közgyűlésén újabb négy évre Papp Jánost választotta elnökévé. Újraválasztották a jelenlegi főtitkárt, Mészáros Kornélt is.

A több mint háromszáz gyülekezetet képviselő küldöttek az elnököt 89, a főtitkárt 92 százalékos támogatásukról biztosították. Papp János megválasztása után mondott beszédében az „élettel teli gyülekezeti közösségek és a jól működő intézmények hatékony szolgálatát” jelölte meg a következő évek fő feladataként. Papp János 2012 óta tölti be az elnöki tisztséget, és a választási szabályzat értelmében 2020-ban még egyszer újraválasztható. Az egyház saját nyilvántartása szerint Magyarországon jelenleg 27 ezer ember vallja magát baptistának. [Forrás: inforadio.hu]

:: HAVI KÖZ ::

A hosszú előválasztási procedúra után eldőlni látszanak a **2016-os amerikai elnökválasztás indulói**. Amerikában alapvetően bipoláris a pártrendszer, két nagy politikai tömb verseng általában a hatalomgyakorlásért, a baloldali és inkább szociális beállítottságú *demokraták*, és a konzervatív értékeket képviselő – ilymódon az evangéliumi keresztyénekhez is közelebb álló –, liberális gazdaságpolitikát hirdető *republikánusok*. A demokraták jelöltje minden bizonnyal Hillary Clinton lesz, a republikánusoké az olykor ellentmondásos, saját pártja szerint is demagóg, tapaszlatlan, viszont a választók körében igen népszerű ingatlanmágnás, Donald Trump.

Tiszteld apádat és anyádat!

– 2Móz 20:12

Isten megjelent Izrael népének a Sinai hegyen. „Mennydörgés, villámlás, sűrű felhő és erős kürtzengés támadt, ... mert leszállt tűzben az Úr” (2Móz 19:16,18). „A tűz közepéből beszélt hozzájuk az Úr. Hangját hallották, alakját nem látták” (5Móz 4:12). A tíz Igét mondta el akkor Isten, amelyet kőtáblára írva átadott Mózesnek (2Móz 24:12). Három parancs az ember Istenhez való viszonyulására, egy a szombat ünneplésére, hat pedig az emberek egymással való kapcsolatára vonatkozik. A Tízparancsolat a zsidók alap-törvénye lett. Jézus a Hegyi beszédben újraértelmezte és számunkra is megerősítette (Mt 5:17-48).

Az 5. parancsolat, így szól: „Tiszteld apádat és anyádat, hogy hosszú ideig élhess azon a földön, amelyet Istened, az Úr ad neked”. Minden embernek szóló parancs ez, hiszen mindenkinek vannak (voltak) szülei. Az a természetes, ha azért tiszteljük szüleinket, mert szeretjük őket, nem csak azért, mert ez Isten parancsa. Hálásnak is kell lennünk nekik, hiszen születésünk óta gondoztak, neveltek, tanácsoltak, áldozatot vállaltak értünk, imában hordoztak Isten előtt. (Pl. az én édesanyám felnőtt koromban is mindig azzal búcsúzott: „Fiam én minden nap imádkozom érted!”)

Tiszteljük azzal, ahogy megszólítjuk őket, ahogyan beszélünk velük és róluk. „Nem engedi az ősem”, „nem ad rá pénzt a fater” – mondta hanyag fölénnyel egy serdülő fiú. Ő az édesapád, az édesanyád! Tiszteld őket, hogy téged is tiszteljenek majd a saját gyermekeid! Tiszteld azzal, hogy észreveszed szomorúságukat, gondjaikat és igyekszel segíteni! Tiszteld azzal, hogy köszöntöd és megajándékozod őket a születésnapjukon, a házassági évfordulójukon, megosztod velük örömeidet, gondjaidat, terveidet, tanácsot kérsz és fogadsz el tőlük.

A tiszteletadás gyakorlásának igen szép és terhes ideje, amikor a szülők megöregszenek, esetleg betegek és gondozásra szorulnak. Ekkor lehet és kell igazán kifejezni a szeretetünket és tiszteletünket irántuk. Hitbeli, erkölcsi és általános romlás jele, hogy nagyon sok a magára hagyott idős, keserű szívű ember. Isten előtt kedves, szüleidnek boldogság, és a saját jövődet is építed azzal, ha idős szüleidről szeretettel viselsz gondot!

Akkor is tisztelni kell a szülőket, ha esetleg nem érdemlik? - Igen! - mert ezzel bemutatod, hogy Istennek engedelmeskedsz, és az Isten szeretetével szolgálsz feléjük! Ez őket Isten felé fordíthatja. Adjunk hálát szüleinkért! Kérjünk Istentől bocsánatot mulasztásainkért, és hozzunk új döntéseket a szüleink tisztelete terén!

Kovács Géza,
Budapest

(folytatás az 1. oldalról)

másiknak. Vannak kutatók, akik azt állítják, hogy a közlésünk 60 százalékát a testbeszédünk és arckifejezésünk adja, 30 százalékát a hangunk és ahogyan mondunk valamit, és csak 10 százalékban van jelentősége annak, amit megfogalmazunk. Szóval? Mit üzentem ma reggel a gyermekeimnek?

Akkor tudok bölcs és szeretetteljes üzeneteket közvetíteni a családomnak, ha kész vagyok először az én mennyei Atyám üzenetét meghallani és szívembe zárni. Ő tudja egyedül, mire van szükségem nekem is és a rám bízott gyermekeknek is. Csodálatos tapasztalni azt, hogy mennyire át tudja formálni életemet, gondolkodásomat egy-egy fentről kapott, személyes üzenet: „...a teher, amelyet én helyezek a vállaidra, könnyű...”, „lásd meg, én veled vagyok, megőrizlek és gondodat viselem, akárhová mégy... soha el nem hagylak, és mindazt beteljesítem, amit neked mondtam!...”, „számotokra az Örökkévaló az élet...”, „jőjtek közel hozzám mind, akik belefáradtatok súlyos terheitek cipelésébe! Nálam megnyugvást találtok...”, „az Örökkévaló tanítását emlegessétek szüntelen...”,

„Az Ige nagyon is közel van hozzátok! Ott van az a szátokban és a szívetekben - hogy igazodhassatok hozzá!” (5Móz 30, 14)

„tegyétek meg, amit az Örökkévaló parancsolt, s akkor meg fogjátok látni az Örökkévaló dicsőségét!” Ezek a határ-időnaplómba feljegyzett Ige-üzenetek csak töredékei azoknak, amelyekkel az én Istenem minden reggel útnak indít. Mennyire kietlen, üres és erőtelen az életem Isten szava nélkül, mennyire nagy szükségem van az Ő bátorító üzeneteire a hétköznapi körforgásában!

Azzal is tisztában kell lennem, hogy nem elég meghallani vagy elolvasni Isten üzenetét, engedelmeskednem is kell Annak! Az Ige több alkalmommal hangsúlyozza, hogy aki hallja és cselekszi, hallja és megtartja az Igét, annak az életében tud hatékony munkát vé-

gezni. Mit ér, ha olvasom az Igét, de a döntő pillanatokban nem engedelmeskedem Neki? Mit használ, ha belenézek, de elfelejtem, mit láttam? Az Ige fegyverem lehet a gonosz erőivel szemben, erőm a csüggedés és aggodalom ellen, örööm a megpróbáltatások tüzeiben, vigaszom a gyászban, hatalmas erőforrás a napi küzdelmeimben! Viszont, ha nem engedek teret számára az életemben, nem teszem meg azt, amit kér tőlem, hanem saját erőmből próbálok hívó életet élni, kudarc és sorozatos csalódás vár rám. Egyedül a Szentlélek segítségével meg-

mondják nehézségeiket, félelmeiket, s imádságban vigyük terheiket az Úr elé. Bár időnként úgy tűnik, csak a számítógép érdekli őket, higgyük el, a közösen megélt minőségi családi programokat mégis előnyben részesítik! Tegyük ezeket az alkalmakat olyan meleg, bensőséges pillanatokká, amelyben megérezhetük Isten csodálatos jelenlétét!

A gyermekek igeolvasásának elősegítése érdekében a Vasárnapi Iskolai Szövetség Bibliai Olimpiára hívja a gyermekeket (lásd a címloldalt)! Kedves szülők, vasárnapi iskolai tanítók, bátorítók gyermekeiteket az igeolvasásra, mutassatok példát azáltal, hogy naponta akár többször is félrevonultok a Bibliával, hogy Isten Igéje táplálja szomjas lelketeket! Tudatosan döntsétek el, hogy nem a világ nyújtotta szemetet veszitek magatokhoz, hanem az egyedüli tiszta, hamisítatlan szellemi táplálékot, ami az Isten beszéde. Kíváncsi vagyok, hogy gyülekezetünkben olyan családok legyenek, ahol Isten üzenete van a középpontban, szülők, gyerekek, egész házunk népe egyedül Hozzá igazodik! S hogy mit csomagoljunk a vajás kenyér mellé? Természetesen egy-egy bátorító igeverset! „Az Ige nagyon is közel van hozzátok! Ott van az a szátokban és a szívetekben-hogy igazodhassatok hozzá!” (5Móz 30, 14).

Boros Emília,
VISZ-elnök,
Temesvár

Fotó: Paniti Márta

Határmenti nők találkozója

Együtt lenni, közösséget, kapcsolatokat ápolni, egymást jobban megismerni gyűltünk össze a **Diószegi Baptista Gyülekezetben 2015. október 4-én** a határmentén élő nőtestvérekkel. A befogadó gyülekezet nőtestvéreinek szívében született meg a vágy jobban megismerni és közösségekben lenni a közeli gyülekezetekben élő nőkkel, asszonyokkal és lányokkal. Találkozónk témája „Nők a hétköznapokban” volt. Kiss Judit, a helyi gyülekezet lelkipásztorának felesége melegen köszöntött minket. Aztán különböző élethelyzetekből jövő testvérnők bizonyosságtétele egészen meghitté tette együttlétünket. Hétköznapi életünkbe engedtek betekintést Albert Sárka, lelkipásztor feleség, Kelemen Editke, ötgyermekes édesanya Érmihályfalváról, Szilágyi Borika, nyugdíjas feleség és nagymama Biharszentjánosról. Jó volt hallani őszinte szavaikat az Úrral való járásukról, harcaikról és győzelmeikről a hétköznapokban. Bálint Ibolya testvérnő előadásában arra bátorított minket, hogy legyen kedves jellemünk, munkánk, időbeosztásunk, családi életünk, engedelmes lelkünk az Isten előtt, úgy hétköznapokon, mint ünnepnapokon is.

A jól sikerült első találkozás pár hónappal később, **2016. Április 3-án** ismét megszervezésre került, ezúttal az **Érmihályfalvai Baptista Gyülekezet** adott helyet a vendégeknek. Témánk ez volt: „Apró kedvességek”, a Példabeszédek 22:11 alapján: „Aki szereti a szív tisztaságát és beszéde kedves, annak barátja a Király.” Ekkor már nemcsak ismerkedtünk, hanem kedvességet is gyakoroltunk egymás felé. Munkájuk során kapott vagy adott kedvességről szólt alulírott, Szabó Tímea és Fűzfa Andrea testvérnők bizonyosságtétele is, melyben összecsengett a megállapítás, hogy könnyű kedves lenni annak, akinek barátja a Király.

Borzási Márta, nőszövetségi elnök testvérnőnk megerősítette szolgálatában a kedvesség fontosságát a hívő asszonyok, nők életében. Hangsúlyozta, hogy többet adni önmagunkból akkor tudunk, ha átadtuk életünket teljesen az Úrnak. Kérdés, hogy meggazdagodtunk-e már annyira, hogy gazdaggá válva szegénnyé legyünk, hogy más a mi szegénységünk által meggazdagodjon?

Hálásak vagyunk Istennek a találkozásokért, az emlé-

A találkozó résztvevői

tett gyülekezetek vendégszeretetéért, a szolgáló és szervező nőtestvérekért, a résztvevőkért. Várjuk a következő találkozást!

Szabó Andrásné Tímea,
Értarcsa

NEMZEDÉKEK TALÁLKOZÓJA ARADON

Az idő végtelen óceánjából vonzó fénnel ragyog felénk egy szívdobogató évszám, **1896**, az Aradi Magyar Baptista Gyülekezet születésének dátuma.

Az Arad-Belvárosi Magyar Baptista Gyülekezet közönsége **szeretettel meghív testvéri találkozóra minden** ifjú vagy idős, közelben vagy távolban élő, **egykori gyülekezeti tagot és hozzátartozóit**, hogy együtt idézzük vissza a hosszú évtizedek áldott eseményeit, felemelő pillanatait.

Az eseményre **2016. augusztus 13-14-én** kerül sor. Szombaton, augusztus 13-án vendégeink szolgáltatóra számítunk. Vasárnap, augusztus 14-én jubileumi megemlékezést és hálaadást tartunk az elmúlt 120 évről!

Részvételi szándékukat szíveskedjenek 2016 július 1.-ig jelezni **Simon András lelkipásztornál** [simonand72@gmail.com, tel. 0735500873] vagy **Szűcs János titkárnál** [szucs.janos.arad@gmail.com, tel. 0728308940]

Nem önmagunkért...

A márciusi számban megjelent beszélgetés folytatása Kovács Józseffel

Mint volt szövetségi főtitkár, mennyire tartod fontosnak egy szervezet jó felépítését?

Egy szervezet felépítése fontos, de én először nem erről beszélnék. Az egyházi szervezeteknél, beleértve a Szövetséget is, van néhány fontosabb dolog a jó működéshez. A jó működés alatt azt értem, hogy a gyülekezetek lelki hasznára tevékenykedik. Nem akarunk csak önmagáért felépíteni egy rendszert, inkább egy olyan szervezetet szeretnénk, amely összefogja a gyülekezeteket, és a szolgálata által a gyülekezeti életet segíti. Ehhez mindig kell egy alkalmas vezetés és egy szervezeti struktúra. A struktúráról nem kívánok most szólni, mert valószínűleg többen látják, hogy mire lenne még szükség: szakosztályok hatékony működésére, több anyagi forrásra. Két, három alkalmazottal több sem ártana, akik a közösségi szolgálat technikai oldalán segíteni tudnának.

A struktúrájánál is fontosabbnak látom azonban, hogy *lelkileg érett testvérek, megfontolt emberek legyenek a vezetők*. Olyan emberek, akik megtanultak az Úr Jézus Krisztussal járni, akik szeretettel oda tudnak hajolni másokhoz, akik mentesek az önzéstől, hiú ambíciótól, és legyőzték azt a kísértést, hogy főnökök legyenek. A dolgok lelki oldala tehát döntő fontosságú. Tapasztalatra is szükség van, olykor talán nehéz átélések vagy sikerek egy-egy gyülekezettel, korábbi vezetői szolgálatok sok mindenre taníthatják az embert.

Más szempontból *fontosnak tartom a jó teológiai képzést* is. Ez segít

Kovács József a roma bibliaiskola résztvevőivel

abban, hogy a vezető tág látókörű legyen, hogy jobban megértse a gyülekezettel kapcsolatos jelenségeket, hogy felismerje, hogy, amik történnek, vagy amiknek történnie kell az Úr népe között, az az Ő akarata-e vagy sem. A jó teológiai képzésben részesült vezető, a Szentlélekkel közösségben és neki engedelmeskedve, hasznos eszköz lehet az Úr kezében.

Szintén fontos, hogy *egy vezető legyen odaszánt, és szorgalmas ember*, aki a rábízott feladatokat el tudja végezni. Itt nem feltétlenül szakmai hozzáértésről van szó, hanem arról, hogy érezze a közösség dinamikáját, legyen bölcs a döntéshozatalban, a kollégákhoz való viszonyulásban.

Fontos az is, hogy a vezető *legyen elérhető a szolgálat számára*. Vagyis hiába teljesülnek az előbbi feltételek, ha lekötölte magát más szolgálattal, akkor egyszerűen nem marad ideje a közösségi munkára. Mivel a megválasztott vezetők amúgy is foglalt testvérek, át kell strukturálniuk szolgálatukat, vagy a közösségnek kell felmentenie őket bizonyos feladatok alól. Ha valakit ugyanis például szövetségi elnökké választanak, akkor egyszerre az egész szövetségben lévő gyülekezetnek lesz a lelkipásztora, és ez nem kis teher.

Ebből a szempontból pozitív fejlemény, hogy most van irodai fogadóórája az elnöknek. A következő kérdésem az, hogy szerinted mennyire hátráltatja a négyévenkénti csere a hosszú távú tervezést? A másik kérdés a missziókeveretekre vonatkozik. Véleményed szerint ezek megosztják, vagy összekovácsolják a közösséget? Mennyi a pozitív és a negatív hozamuk?

Azt láthatjuk, hogy a baptista testvérek több országban – ezek közé tartozik például Magyarország is – egy olyan vezetési modellt dolgoztak ki, amelyben legalább egy ember tovább szolgál a vezetőségi csere után. Ez azért jó, mert ha nézzük egy mandátum dinamikáját, akkor az első év az ismerkedésé, a második a próbálkozásé, a harmadik az esetleges megvalósításoké, a negyedik pedig a kerek leállításának az ideje. A fő gondolat az lenne, hogy legyen folyamatosság a vízióban és a stratégiában. Ha például egy vezetés nem visz tovább egy korábbi projektet vagy látást, akkor az előzők szinte hiába dolgoztak. De nemcsak, hogy hiába dolgoztak, hanem közösségileg is körben topogunk, mert az új vezető (folytatás a 11. oldalon)

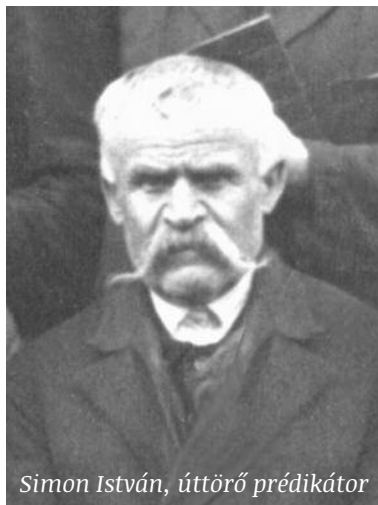
Simon István (1860-1941) baptista úttörő, kerületi munkás halálának 75. évfordulója

Simon István neve (*Simon József lelkipásztor nagypapa – szerk.*), szolgálata méltatlanul veszne a feledés homályába, ha nem emlékeznénk meg, életútjáról és arról a szolgálatról, amit az Úr munkájában végzett. Áldott eszközként a magyar baptizmus kezdeti fejlődésében és kiteljesedésében történelmi jelentőséggel bíró baptista úttörő és kerületi munkások első generációjához tartozik. Részt vállalt az új ugartörés nehézségeiben, a korabeli állami hatóságok által támasztott üldöztetésekben, a kezdeti idők misszió munkájának viszontagságaiban. Öt évtizeden át hűen szolgálta Megváltóját, az elveszettekért égő szívvel járta az úttalan utakat, hirdetve az Úrtól nyert drága kegyelmet.

1860. április 2-án, a korabeli Magyarország területén Nyíraczádon született, Szabolcs megyében. Egyszerű földműves, református családból származik, édesapja és édesanyja neve Simon István és Nagy Zsuzsanna. Gyermekként egyszerű családi körülmények között nőtt fel. Szerény anyagi lehetőségeik miatt iskolába nem járt. Az írást és olvasást, csak felnőtt korában megtérése után sajátította el.

Fiatalemberként első házasságát Simon István, Nagy Lídiával kötötte. Ebből a házasságból három gyermekük született: István, József és Eszter. Nyíraczádon éltek, házasság kötésük után hamar özvegyen maradt, mivel első felesége Nagy Lídia korán eltávozott az élők sorából.

Megtérése 1891-ben 31 éves korában szülőfalujában, Nyíraczádon történt. A hitet egyszeri hallásra nyerte meg. Mikor községükben legelőször megjelentek a hívó igehirdetők, egy alkalommal bottal és kódarabbal felszerelve ment, hogy elkergeti őket. Midőn odaért a házhoz, ahol az Isten Igéjét hirdették, leeresztette a követ és botot. A tanítás után pedig odament az igeszólóhoz és bevallotta, hogy milyen szándékkal jött, de azt is megvallotta, hogy az Úr Jézus követője akar lenni.

Simon István, úttörő prédikátor

Megtérése után imaházba kezd járni, Mihályfalván, majd az Érmellékre költözik.

Bemerítése 1893. október 8-án Bihar-diószegen történt Kornya Mihály által. Ez időben ismerkedik meg a diószegi származású Tasi Zsuzsannával, másodjára is megházasodik. Ebből a házasságból két lányuk született: 1897-ben Julianna és 1901-ben Róza. Második felesége Simon Istvánné Tasi Zsuzsanna 1908-ban, aki 32 éves korában meghalt.

1910-ben 50 éves korában harmadszor is megházasodik, feleségül veszi a magyarkécsi származású özvegyen maradt Csokmai Jánosnét, született Bálint Zsuzsannát. Ebből a házasságból nem születtek gyermekek. Házasságkötésük elején előbb 1915-ig Mihályfalván éltek, majd Érsemlyénbe költöztek, egy falu melletti tanyán éltek. Az uradalmi gróftól bérelt földterületeket. A részben megdolgozott föld terméséből biztosította a népes család megélhetését.

Megtérésekor a Simon István pénztárcája is vele együtt megtért, anyagi lehetőségeik mértékében rendszeresen adakozott különböző célokra.

1919-ben Érsemlyénből családjával Magyarkécsbe költözik, lakhelyük; Magyarkécs, 95. szám.

Az Anyakönyvi bejegyzés szerint 1919. március 15-én lett a helyi magyar baptista gyülekezet tagja.

Körzeti munkássá avatása hatvan éves korában 1920. október 16-án volt Micskén történt. Az avató bizottság tagjai voltak: Alaffi Zsigmond és Kerekes Bálint Ippról. Megtérése idejétől hűsége szolgált az Urat. Attól kezdve, hogy megismerte, nem hagyta el az Urat, akkor sem, mikor őt megverték és a községekből kikergették, ahol »»

Az 1934. február 20-27 között, Szalárdon tartott bibliaanfolyam résztvevői.

Hátso sor balról jobbra: Ismeretlen, Ismeretlen, Kerezi Sándor (Micske), Víg István (Szalárd), ifj. Elek Lajos (Szalárd), Ismeretlen, Kocsis Károly (Szalárd), Ismeretlen, Hire Lajos (Újfelegyháza), Lenti János (Szalárd), ifj. Király Ferenc, Király Péter édesapja (Szalárd), Oláh Sándor (Szalárd), id. Király András (Szalárd), Romocsa Demeter (Micske), Ismeretlen, Sárközi János (Poklostelek), Ismeretlen, Ismeretlen, id. Király Ferenc (Szalárd), Második sor balról jobbra: Ismeretlen, Gombos Gyula (Biharfelegyháza), Czuczor István, Sajó András (Magyarkécs), Ismeretlen, Ismeretlen, Csordás József (Hegyközszentimre), Szondy Gáspár (Micske), Hubert János (Micske), Ismeretlen, id. Elek Lajos (Szalárd), Harmadik sor balról jobbra: Ismeretlen, Ismeretlen, Szász Sámuel (Érendréd), ifj. Simon István (Magyarkécs), Bokor Barnabás (Nagyvárad), id. Simon István kerületi előjáró (Magyarkécs), Dani Lajos gyülekezeti vén (Szalárd), Máté testvér (Biharszentjános), Ismeretlen, Ismeretlen, Ismeretlen, Negyedik sor balról jobbra: Király Sándor fő vasárnapi iskolai tanító (Szalárd), Sajó János Magyarkécs, Cséki János, ölében a gyermek Bimbó Sándor (Szalárd), Bóné Gyula (Köröskisjenő), Ismeretlen, ölében a gyermek Kocsis Sándor (Szalárd), Mikó József (Szentjobb), Kocsis Imre (Szalárd), Ismeretlen.

» később az Úr kegyelméből gyülekezet alakult. Fáradságot nem ismerve munkálkodott a körzetben, amely újonnan plántált gyülekezetekkel bővült.

Mint baptista úttörő munkás és kerületi előjáró szolgált a micskei körzetben. Egy 1932-ben készült jegyzőkönyvi feljegyzés szerint szolgálati területe a következő gyülekezetekből állt: Szalárd, Hodos, Újfégyvernek, Ófégyvernek, Szentjobb, Poklostelek, Micske, Tóti, Gálospetri, Magyarkecz, Érsemlyén és új állomások Szodoró és Dengeleg, valamint 1934-től Vasad.

Időről-időre elment, nem volt odahaza napokig, hetekig, mert vitte Isten Igéjét faluról-falura, gyülekezetről-gyülekezetre.

Részt vett az el nem ismert magyar baptista Országos Szövetség munkájában. 1922. november 14-én jelen volt a Romániai Szabad Baptisták által Szilágynagyfaluban tartott konferenciáján.

Több imaház építésében aktívan kivette a részét, így többek között. 1930. május 4-én Micskén, majd 1933-ban Magyarkeczben az elkészült imaházakban megnyitói ünnepélyt tartottak.

Kerületi előjáróként lelkiismeretesen, nagy odaadással és hűséggel végezte az Úrtól kapott megbízatást.

Jelen volt 1934. február 20 és 27 között a Szalárdi Magyar Baptista Imaházban Bokor Barnabás és Dani Lajos testvérek által szervezett egyhetes körzeti bibliatanfolyamon.

Szolgálati ideje alatt számos bemerítésen szolgált a micskei körzetben és azon kívül. 1934. július 1-jén Szabó László és Simon István 22 fehér ruhást merített be Ippon. Nagyon sok megtérőt merített be a következő helységek gyülekezeteiből: Micske, Szalárd, Ófégyvernek, Újfégyvernek, Szentjobb, Poklostelek, Tóti, Magyarkecz, Gálospetri, Endréd, Vasad, Hodos, Szodoró, Dengeleg, Érszőlős, Ábrám, Ipp, Kémer, Ruzsa, Zovány, stb.

Munkálkodott az országban élő magyar baptista testvériség teljes egységének az érdekében is.

Ennek öröndetes eredményeként a micskei körzet 1934. november 18-án tartott értekezletén elhatározta a körzet

Köszönet a karácsonyi célgyűjtésért

A Nagyszalontai Gyülekezet hálaadással fejezi ki köszönetét Isten gondviseléséért, melyet az adakozó testvérek, gyülekezetek által is megtapasztalt a karácsonyi célgyűjtés alkalmával. Hittel tekintett előre a gyülekezet, mikor 2014-ben lelkipásztori lakást vásárolt és hálaadással tekint vissza megvallva, hogy Mindeddig megsegített minket az Úr! Köszönjük az Arad Belvárosi (1100 Ron), Bihari (1500), Diószegi (500), Érmihályfalvi (700), Érszöllősi (250), Hegyközszáldobágyi (1000), Nagyváradi-Belvárosi (3600), Nagyváradi-Rogériuszi (1200), Paptamási (1100), Szalárdi (1000), Szentjánosi (1100), Várasfenesi (900) gyülekezeteknek, hogy támogatták az Úrnak Nagyszalontán végzett munkáját. Isten áldását kívánjuk a testvérek, családjaik és gyülekezeteik életére!

[Mezei Ödön, lelkipásztor]

tizennégy gyülekezete és állomása, hogy a Nagyváradi Magyar Baptista Hitközséghez csatlakozik.

A Simon István kerületi munkás igazolványa 82 éves korában, mint aktív lelki munkásnak láttamozva volt az 1941-es évre, 1940. december 31-én Bokor Barnabás, a Romániai Baptista Szövetség magyar osztálya, Nagyváradi Baptista Hitközség titkára által.

Simon István utolsó gyülekezeti igazszolgálat 82-dik életévében március 19-én Endréden volt, ahonnan végelgyengülés következtében járművön kellett haza szállítani.

Élete utolsó rövidebb szakaszában betegsége miatt ágyba kényszerült. Családja részéről szeretetteljes gondozásban részesült elköltözése napjáig.

A Békehírnök c. baptista folyóirat az 1941. május 25. számában Simon Ist-

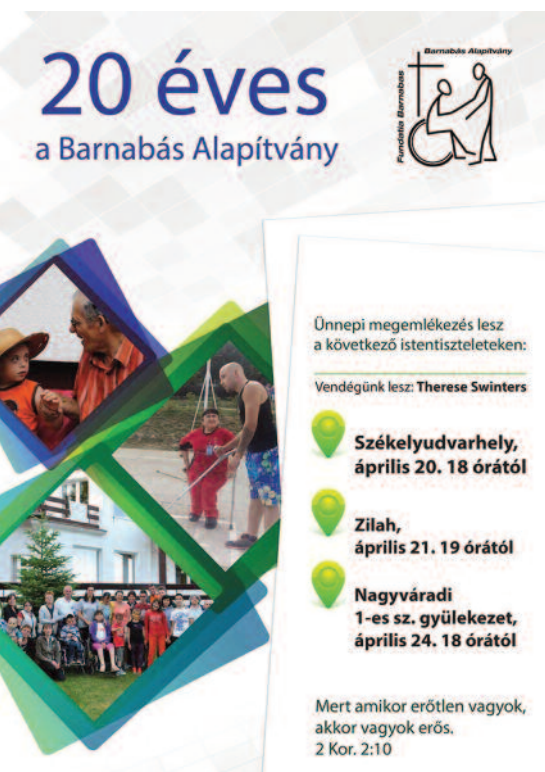
ván temetéséről a következőképpen számol be: „Nagypénteken helyeztük el az anyaföldbe Simon István körzeti előjáró kifáradt testét 82-dik évében, melyből 50 éven át szolgált az Urat... Temetésén ifjabb munkatársai, Dani L., Kovács L., Hubert J. és Mátyus M. tv. -ek hirdették az ígét a Jn 17:4 alapján.

Hű gondozója, menyé, felesége és gyermekei kísérték utolsó útjára. Emléke áldott marad körünkben!”

Meghalt 1941. április 9-én, Magyarkeczben van eltemetve, várja a megjutalmazást, aki élete végéig hűen szolgált Urát.

Szöveg és archív fotók:
Kelemen Sándor Tomi,
Szalárd

20 éves
a Barnabás Alapítvány

Barnabás Alapítvány

Ünnepi megemlékezés lesz a következő istentiszteleteken:

Vendégünk lesz: **Therese Swinters**

Székeljudvarhely, április 20. 18 órától

Zilah, április 21. 19 órától

Nagyvárad 1-es sz. gyülekezet, április 24. 18 órától

Mert amikor erőtlenség vagyok, akkor vagyok erős.
2 Kor. 12:10

Elsőként Kulcsár Imre számolt be az Alapítvánnyal kapcsolatos tapasztalatairól. Id. Veress Ernő, Veress Barnabás és Bob Donaldson testvérek mellett ő volt a Barnabás Alapítvány egyik elindítója.

„Hadd kezdjem egy igeverssével, amelyet Pál apostol Timóteusnak ír: «Te pedig követtél az én tanításomat, életmódomat, szándékomat, hitemet, hosszútűrésemet, szeretetemet, türelmemet, üldöztetéseimet, szenvedéseimet, amelyek rajtam estek.» Legyen követhető példa az életünk! Ez ennek a délutáni megemlékezésnek az egyik üzenete. A másik, hogy lehessen eszükön Isten kezében. Isten abban a kegyelemben részesített, hogy olyan emberek közelében dolgozhattam, akiknek az életpéldája, hite formálta az életemet. Ezek közt volt Id. Veress Ernő testvér feleségével, Veress Barnabás és Bob Donaldson. Isten felhasználta ezeket az embereket, és gondolkodtam, hogy mi volt közös ebben a három emberben. Arra a következtetésre jutottam, a korlátok, a betegség, a fizikai nehézség ellenére, a szenvedések mellett egyiküket sem a saját nyomorúsága kötötte le őket,

„Mindannyian sérültek vagyunk, csak nem mindegyikünkön látszik.”

2016. április 24-én délután a nagyvárad belvárosi gyülekezet is megemlékezett a Barnabás Alapítvány megalakulásának 25-ik évfordulójáról. Az Alapítvány a mozgássérültek között végez szolgálatot, a Hargita Tábor területén felépített üdülőházuk – amely egyben a szervezet székhelye is – a Táborral karöltve évente többször fogadja az üdülni vágyó mozgássérülteket. A kezdeteket és a folytatást a Váradon elhangzott beszámolók alapján idézzük fel.

hanem ezeken túllépve tudtak a mások bajára figyelni. A 90-es évek elején Id. Veress Ernő testvérrel dolgoztam itt fent a szövetségi irodában, és egy nap megállt az ablak előtt egy kisbusz, és egy gyenge fizikumú, sovány testvérnő kigurított belőle egy tolokocsis férfit. Ők voltak a Wales-i Donaldson házaspár. Így ismertem meg Bob-ot. Azonnal megérintett, amikor elmondta, hogy szeretne azok felé szolgálni, akik hozzá hasonló helyzetben vannak. Id. Veress Ernő testvérben ott volt a szolgáló vezetés, a törődés másokkal, ahogyan Pál apostol mentorálta Timóteust, valahogy úgy éreztem én magam Ernő testvér mellett. Végül, de nem utolsó sorban Veress Barnabástól („Barnabás” = „a vigasztalás fia”) is sokat tanultam. Sok szenvedése közt soha sem panaszkodott, és mindig másokért imádkozott, mások felé akart szolgálni. Elsősorban ezeket az embereket felhasználva indult el ez az Alapítvány, amely a mozgássérültek felé nyújtott segítő kezét. Ezek az emberek ma is rá vannak utalva, hogy oda forduljunk hozzájuk, hogy meglássuk, szeressük őket. Mégis, talán abban az időben, közvetlenül a kommunizmus utáni években volt az az idő, amikor a legjobban elfelejtett emberek voltak ők. Ezért is volt fontos ennek a misszióknak a beindulása. Szeretném biztatni a gyülekezetet, hogy vegyük észre azokat, akiknek szükségük van a segítségre, a lehajlásra.”

Budai Evódia, az Alapítvány jelenlegi elnöke is személyes élményeiről beszélt.

„Igazából hálát adni jöttem most

Nagyváradra, ugyanis én ebben a szolgálatban a legkisebbnek érzem magam. Annakidején is, amikor Barnabás mellett voltam, a háttérszolgálat volt a feladatom, és nagyon szerettem. Eleinte nem nagyon tettszett, hogy mikor kiderült az öcsém betegsége, akkor a többi testvérek hátterbe szorultunk, édesanyámnak hirtelen csak az öcsém létezett. Persze, ez természetes dolog, ezt jól tudják mindazok, akik hasonló helyzetben vannak. De utána, látva, hogy kezelik szüleim a helyzetet, és látva, hogy jut hitre, hogy talál békességet az öcsém az Úrban, már kiváltságnak tekintetem, hogy segíthetek. Amikor édesanyám a váradi években be akart jönni imaházba, volt, hogy én maradtam otthon Barnabással. Aztán segítettem teát főzni, amikor az első teadélután rendezte a váradi gyülekezet a mozgássérülteknek. Most is ilyen segédkező szerepem van. Érdekes, hogy Isten mindenkit azáltal szólít meg, amit megélt az életben. Én két üzenetet hoztam. Az egyik a második korintusi levélből vett ige, hogy „amikor gyenge vagyok, akkor vagyok erős”. Ezt láttam az öcsémnél, akinél – izomsorvadásos lévén – a gyengeség nyilvánvaló volt. Sokan néztek rá sajnálkozva, de ő nem így élte meg, hanem az akadályból lépcsőt épített. Akkor még nem tudtuk, hogy egy egész szolgálat nő ki ebből. Ugyancsak ez a személyes tapasztalat ad empátiát a hasonló gyengeségekkel küzdők hozzátartozói iránt. Olyan jó nyaranta édesanyákkal, testvérekkel elbeszélgetni a Barnabás-házban, miközben a beteg gyermek, hozzátartozó is ott van! És ahogyan Isten felhasználta Ve-

ress Barnabás, Bob Donaldson, vagy más sérült emberek gyengeségét, úgy a mi erőtlenségünket is felhasználhatja! A másik üzenetet egy fogyatékkal élő nő szájából hallottam múlt héten, és így hangzott: „Az a gyülekezet, amelyik nem nyitott a fogyatékkal élők felé, fogyatékos gyülekezet.” Én azért adok ma hálát, hogy a nagyváradi gyülekezet nem ilyen. Barnabás vágya volt, hogy ne csak egészséges fiatalok mehessenek a Hargitára, hanem olyanok is, mint ő. Így épült fel a Barnabás ház. Ide most már nemcsak fizikai, hanem értelmi fogyatékkal élők is eljöhhetnek. Fontosnak tartjuk a kapcsolatápolást az egészséges gyermekekkel, fiatalokkal, ilyen módon a sérültek integrálódását. Nagyon sok olyan visszajelzést kapunk, hogy az egészséges emberek sokkal többet kapnak az ilyen találkozásoktól, mint fordítva. Sokat jelentett a mindenkori táborigazgatók támogatása.”

Az Alapítvány munkatársainak beszámolóját Szász Amre zárta. „Én is egy a második korinthusi levélből vett ígéverset idéznék: «Az én erőm erőtlenség által ér célhoz.» Ez az íge nem érvényes a világi életre, nekünk hívőknek azonban ma is ugyanolyan érvényes. Én nagyon sokat tanultam a mozgássérültektől, annak ellenére, hogy nem vagyok egy szociális munkás típus. Egyik karácsonykor csomagot vittünk fogyatékkal élőkhez, és a városközpontban álltam egy lakás ajtaja előtt. Kopogok, aztán látom, hogy résnyire nyitva az ajtó, benyitok, aztán újból kopogok, újból semmi válasz. Tovább megyek, s a harmadik szobában találok két embert, mindketten ágyban fekszenek, és azt mondják: «Kérem, tessék egy pohár vizet adni!» Meglepődtem, s amikor vizet vittem, nekik, azt mondták: «A Jó Isten küldte magát ide!» Akkor derült ki, hogy nem tudnak felkelni az ágyból, s aki gondozni szokta őket, az már két napja, valamilyen okból nem tudta meglátogatni őket. Egy másik történet, amikor szintén csomagot vittem valahova karácsonykor, s az ajtó előtt állva csúnya veszekedés fogadott. «Ide kell csomagot hozzak?», gondoltam magamban. El akartam menni, de mégis kíváncsi voltam, hogy miért a nagy veszekedés. Kiderült, hogy egymást hibáztatják, amiért nem tudnak a gyermeküknek karácsonyra csomagot adni. Nem volt annyi pénzük, hogy valamit vegyenek. Amikor meghallottam, hogy min vitatkoznak, akkor bátran bementem és odaadtam a csomagot. Valamelyikük azt mondta, hogy Isten csodát tett. Pedig nekem természetese volt, hogy kivittem azokat a csomagokat. Amit tanultam ezektől az emberektől, hogy mindegyikük függött valakitől. Ma nem szeretjük ezt. Én úgy látom, hogy az Istentől való függőség a legcsodálatosabb. Engedjük, hogy Isten ereje jusson célhoz általunk!”

A jobboldali hasámban a **Budai Evódiával**, a Barnabás Alapítvány elnökével készült interjút olvashatják.

Beszámoló és kérdések: Gönczi Géza

A kerek évfordulón túl miért tartottátok még fontosnak megemlékezni a BA fennállásának huszadik évfordulójáról?

Indíttatást éreztünk, hogy a baptista közösséget emlékeztessük Isten munkájára, amit az elmúlt 20 évben végzett ezen a misszió keresztül. Szerettük volna azt az igazságot is kihangsúlyozni, miszerint amelyik gyülekezet nem nyitott a fogyatékkal élők felé, az a gyülekezet fogyatékos. Ugyanakkor célunk volt új személyeket is elérni az evangéliummal, olyan mozgássérült gyereket és felnőttét, akinek még nem volt lehetősége táborozni a Hargitán.

Nagyváradon is a gyülekezettel együtt emlékeztünk az Alapítványra. Milyen helységeket emlékeztetek még, és miért éppen ezeket a helyeket választottátok?

Zilahon, Nagyváradon és a Székelyföldön (Székelyudvarhelyen) tartottunk megemlékezést. Ezeknek a gyülekezeteknek volt tagja Veress Barnabás és édesapja id. Veress Ernő, akik által az Úr ezt a missziót elkezdte. Zilahon fogadta el az Úr Jézust Barnabás, majd Nagyváradon az 1-es számú gyülekezet szervezésében volt az első teadélután fogyatékkal élők számára. Innen indult az alapítvány, s majd a Hargita Táborban épült fel a Barnabás Ház, amely ugye a székelyudvarhelyi gyülekezethez áll közel.

Mint Veress Barnabás testvére, hogyan tudnád röviden összefoglalni személyes szempontból ezt a 20 évet?

Olyan, mint a mustármag, kicsiny volt a kezdete, de naggyá nőtt. Több százan fogyatékkal élők, mozgássérült gyerekek és felnőttek hallották már a misszió keresztül az evangéliumot. Láttam olyant, aki először mozdult ki a házból, amikor eljött táborozni. Az az öröm életre szóló nyomot hagyott bennem. Szüleim kitartó munkája nyaranta, a nyolc tábori csoportban megtérést, életváltozást is hozott gyümölcsként a táborozók és családjuk életében. Aki ezekből kóstolt, utána nem tudott közömbös maradni ebben a szolgálatban. Én is így kerültem bele édesapám mellé. Itt érti meg az ember Pál apostol szavait, hogy milyen az, amikor gyengeségünk által lehetünk erősek. Ugyanakkor Isten gondviselése is évről évre megmaradt, még ha volt, hogy többet is kellett imádkozni és várni, ő mindig kirendelte az anyagi támogatást, nem kellett csalódnunk azoknak, akik egész évben ezt a hetet várják.

Mi a legközelebbi esemény az alapítványnál? Van-e valamilyen kiemelkedő tervetek a közeljövőre?

Ebben az évben is 8 tábori hét lesz a Barnabás Házban, különböző helyekről lelki vezetőikkel és szakemberekkel is. Az őszi Reménység Konferencián együtt megemlékezünk majd a mozgássérült táborozókkal is a Hargita Táborban. További célunk az is, hogy ebben az évben közösségünkön belül még legalább három gyülekezetben alakuljanak ki havi teadélutánok, bibliakörök fogyatékkal élők számára. Vágyunk, hogy ezekben az imaházakban az akadálymentesített helységeben, egy tea mellett Krisztus szeretetét tapasztalják majd a táborozók. Ne csak a nyári tábor legyen számukra lelki felüdülés! Így otthoni barátaikat, családjukat is elérhetjük az evangéliummal. Hidat kell építenünk a Barnabás Ház és a helyi gyülekezetek között!

Mi újság Filadelfiában (IV.)

Katona Bálint testvér roppant kemény ember. 20 évet dolgozott le a sarmasági szénbányában, mint vájár, na de ha jól összeszedné magát, egy fél normát ma is elvégezne, pedig augusztus 9-én lesz kilencven éves. Mikor köszöntöm egy kézfogással, mintha satuba tettem volna kezem. Testvérünk a Bibliát olvasva tért meg az Úrhoz. Torma János testvér, hajdan a perecsenyi körzet és az ő személyes lelkipásztora (*akinek részletes nekrológját a 15. oldalon olvashatják*), merítette be 1960-ban, hite, bizonyágtétele alapján.

Egy hétfői közösségi alkalom után szokásom szerint az ajtónál állok, és mindenkit szeretettel köszöntök a viszontlátás reményében.

Az utolsó kimenő testvér azt mondja: „Dáá-niel, nekem nagyon tetszik a szolgálatod!!”

„Hála Istennek, hogy használható voltam számotokra”, mondom.

A következő alkalommal azzal akartam díjazni „elismerését”, hogy megkértem, valasszon egy kezdőéneket. Többszöri felszólítás után azt mondja: „Lacika, Lacika...”, de „Lacika” nem reagál semmit. A mellette ülő testvér mondja nekem: „Ne fárasza magát testvér. Nem hall.” Így tudtam meg, hogy miért tetszett neki nagyon a szolgálatom.

A nyugalom és békeség mintaképe, a Czirják Sanyi bácsi. Testvérünk a gálospetri közösségből érkezett, és sokat javított az otthon lelki níveljén. Kellemes, búgó hangja kiválik közös énekeink alatt. Valahányszor benyitottam szobájába, még véletlenül se volt más a kezében, csak a Biblia. Mindenki szereti. Teremtője is bölcsen tartja az élők sorában már 1925-től, mert egyszerű jelenléte jó hatással van másokra is. Az ilyen lelkületű emberekkel könnyű az együttélés.

Miután többnyire lekádereztem a Filadelfia lakóit, kiderült, hogy a testvérek jól érzik magukat. A pontos órában kapott, napi háromszori koszt, az orvosi ellátás, a tisztaság és a rend biztonságérzetet kelt idős testvéreink szívében. Az aránylag magas életkor, amit elérnek a „filadelfiaiak”, azt bizonyítja, hogy jó kezekben vannak.

Hiszem és remélem hogy az Úrnak is tetszik az otthonban folyó szolgálat! (A sorozat vége.)

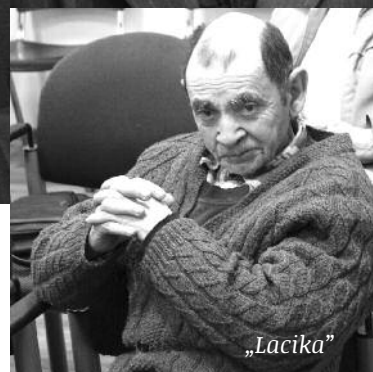
Dániel Zalán

Katona Bálint bácsi

Czirják Sanyi bácsi

„Lacika”

Helyreigazítás. Áprilisi cikkünk központi szereplőjét nem Biró, hanem Miron Sanyi bácsinak hívják. A tévedésért elnézést kérünk!

50 éves házasság Szilágysomlyón

„**S**zeretem az Urat, mert meghallgatja esedezé-seim szavát. Mert az Ő fülét felém fordítja azért segítségül hívom Őt egész életemben.” (Zsolt 116:1-2).

Szigyártó Zoltán és Irma 2016. március 19-én ünnepelték házasságuk 50. évfordulóját a szilágysomlyói imaházban. Az ünnepeltek nagy örömmel (virággal és szép szavakkal) köszöntötték gyermekeik: Zoltán és Csilla, unokáik, és még sokan mások. Ugyanazon a napon volt egyik unokájuk, Bianka az eljegyzése Efraimmal. Isten áldását kívánjuk továbbra is úgy az idősebbek, mint a fiatalok életére.

[Szekrényes Pál]

(folytatás az 5. oldalról)

tés újrakezdi azt, amit folytathatna is. Hosszú távú szolgálatok, amelyekhez folytonosság kell, nem tudnak megvalósulni. Ezt a helyzetet például úgy lehetne megoldani, hogy minden vezetés írásban, nagyon világosan megfogalmazza, hogy mit lát szükségesnek megvalósítani a tágabb közösség javára, a következő vezetői csoport pedig felelősségének érzi, hogy ezt folytassa. Egy másik lehetőség, hogy legyenek emberek, akik összekötik a vezetői csoportokat, például a választási rendszer eltolásával a különböző funkciók esetében, vagy bizonyos személyek hosszabb szolgálatával. Például Angliában a főtitkár, akit hosszú távra választanak, viszi végig a feladatokat, az elnököket pedig évente választják. Ez azért pozitív, mert több testvérnek van lehetősége vezetői tapasztalatokat szerezni és több meglátás lehet gyümölcsöző a közösségre nézve. A világi vezetési modellek átvételével is vigyázni kell, mert a gyülekezetnek megvan ugyan a csoportdinamikája, és szociológiailag leírhatók, de nem teljesen. Ott van ugyanis Isten Lelke közöttünk, és egy gyülekezetnek specifikus ethosza van, amire nem mindig lehet egy az egyben ráerőltetni azokat a modelleket, amik a világban működnek. Ennek felismeréséhez megint csak képzettség és lelki érettség kell.

A missziókerületekkel kapcsolatban nem látok veszélyt, mert a missziókerületek elnökei benne vannak a szövetségi tanácsban. Mindenképpen van egy regionalizmus, és ennek megvan az összekovácsoló, megtartó ereje, akárcsak minden kisebb közösségnek. Ezenkívül a missziókerület vezetősége sok kérdést helyben meg tud oldani, anélkül, hogy a központi vezetést terheljék vele.

Hogy látod, mint teológiai oktató, a teológiai képzést, a teológiát végzők további sorsát?

Úgy tapasztalom, hogy a teológiai képzésre nemcsak a lelkipásztori munkában lenne szükség. A gyülekezetek, különösen a nagy gyülekezetek élén álló személyek számára is fontos lenne a képzés. Van sok más természetű munka is, ahol szükség van teológiailag képzett emberekre, mint például a gyülekezetplántálás, a misszionáriusi

gondol, hogy nekünk legyen lelkipásztorunk? Vajon a többi – fent említett – munkaterületek nem a gyülekezetek szolgálatához tartoznak? Nemcsak helyi gyülekezetben kell tehát gondolkodnunk, hanem Isten országának a céljait is kell néznünk szűkebb közösségünkön túl. A Szövetség létének egyik oka épp az, hogy olyan lelki munkát tudjunk összefogva elvégezni, amire a gyülekezetek külön-külön nem képesek, és amire nincs erőforrásuk.

munka, újabban pedig egyre több lehetőség van a szolgálatra a közoktatásban, a jótékonkodásban vagy a médiában. Fontos, hogy az ilyen helyen szolgálóknak is legyen teológiai látásuk. Ha például gyülekezetet kell plántálni, nem kell-e azt helyes látással tenni? De igen. Fontos, hogy a misszionárius jó bibliai alapokra helyezze az új gyülekezetet és ne ismétlje meg esetleg saját gyülekeztének hibáit, hiányosságait. Vagy ha valaki a médiában kezd el dolgozni, ahhoz, hogy riportokat, programokat készítsen, vajon nem kell legyen teológiai látása? Ugyanis mindennek, ami elhangzik teológiai és hitéleti jelentősége van. Ezért én úgy látom, hogy nagyon sok testvérnek kellene teológiát végeznie, még akkor is, ha nem lesz lelkipásztor. Persze, ez felveti a finanszírozás kérdését, hogy egy gyülekezet, amikor a teológiát finanszírozza, csak arra

Milyen tapasztalataid vannak a somlyói gyülekezetben, ahol jelenleg szolgálasz?

Jó tapasztalataim vannak, és ezek elsősorban engem építenek, ugyanis a lelkipásztornak, a teológusnak, és az oktatónak is mindig fontos, hogy gyülekezetben is szolgáljanak. Jelenleg ügyvezető vagyok Somlyón, ami azt jelenti, hogy nem kell a gyülekezet minden gondját átvegyem, de igyekszünk a gyülekezet javára szolgálni, amennyire lehetséges. Többek között például szeretnénk beindítani a vasárnapi iskolát, és egy zenei szolgálatot a közös éneklés támogatására. Lelkigondozói feladatok is vannak, amiket szintén örömmel végezzük. Szeretünk ott szolgálni.

Köszönöm szépen a beszélgetést.

Kérdezett: Gönczi Géza

„Amíg nappal van, annak Adolgait kell tennünk, aki elküldött engem, mert eljön az éjszaka, amikor senki sem munkálkodhat. Amíg a világban vagyok, a világ világossága vagyok. Ezeket mondta, majd a földre köpött, nyálával sarat csinált, és rákente a sarat a vak szemére.” (János 9: 4-6)

Csak a szürkeség. Bár a napsugarak vidáman kacsingatnak ki a felhők közül, ő mégse veszi észre, hogy bármi szépet hordozna a lágy szellő. Áser már megint az ég felé fordítja az arcát, furcsa, torz látvány, ahogy a világtalan a nap sugarát fűrészi. Jobb is lenne, ha vakon született volna, mint így heverni itt, egész nap látni a fanyargó arcokat, a rohanó, semmivel se törődő embereket, a.... Ha tudná Áser, hogy milyen szerencsés.

*

Ma sokkal zajosabb a csöcselék körülöttük. Ó, ha itt hagyhatná örökre ezt a helyet. Vagy legalább lenne süket, vak, akármi, csak ne kelljen többet ezt látni. Valami gyógyítóról kiabálnak a suhancok, biztos csak egy újabb semmirekellő csaló. Áser persze egyből felkapja a fejét. Na igen, ez a szerencsétlen folyton reménykedik valami jóban, mintha ők valaha is átélhetének bármi jót. Reménytelen. Áser is, meg az ötletei is.

*

Bárcsak felkiáltott volna. Bárcsak Egyszer az életben hitt volna. Bárcsak olyan boldog lehetne, mint Áser. Mit meg nem tenne most, hogy újra lábra állhasson. De a gyógyító már elment. Számára nem maradt remény. Nehezen tud elaludni ma éjszaka. Egyre csak a gyógyító kezét látja, hallja a hangját, ahogy Ásert

A „Világosságban járni” fotópályázat nyertes fotója.
Készítette: Szűcs Edith, Zilah

megszólította. Aztán lassan elhalványul a kép, elhakul a szó, és két fa jelenik meg előtte. Az egyik teljesen kopár, de szilárdan áll, vastag ágai az ég felé kapaszkodnak. A másik fa épp rügyeit bontogatja az apró zöld levelekkel játszadozva. Mindkettőre ugyanúgy süt a nap, borzolja a szellő, csupa zöld körülöttük minden. És ők állnak egymás mellett, míg az egyik már gyümölcsöt hoz, a másik még mindig haragosan szürke. Ahogy kinyitja szemeit, megint látni véli azokat a kezeket. Ó, pedig nem akarja, fel akar ébredni végre. De talán ez mégsem álom. Hallja a hangot.

Híszel-e az Emberfiában?

Ki az, Uram, hogy higgyek benne?

Most már látod is őt, mert aki be-szél veled, ő az.

Hát eljött. Nem hagyta magára Ásert. Nem csak meggyógyította, de törődik vele. Fontos neki. Áser fontos valakinek. Mielőtt kiálthatott volna, már csak az örömeiben ugrándozó koldustársát látta, ahogy

egyre távolodik a fák között. Akkor odalépett hozzá a sápadt, beteges szomszéd kislány, és egy friss kenyeret nyomott kezeibe.

Egyél csak Nátán, az Isten téged is Szeret. Pont úgy, ahogy Ásert.

Ez a gondolat nem hagyta nyugodni. Most is csak forgolódott, de most nem a gyógyító kezeit, hanem a két fát látta maga előtt. És végre megértette. Áser már virágzott akkor is, amikor ugyanúgy a porban heverve koldult mellette a nap sugarának melegét élvezve. Ő pedig annak sem tudott örülni, hogy legalább látja a világot. Ő az a zord, szürke fa.

*

Nátán egyre gyengébbnek érezte magát. De ma is ugyanúgy énekelte a kéregető társai mellett. Már látta a napot, érezte a szellő, érezte a szeretetet. Semmi sem változott. Csak ő látta másképp a világot. Mert meglátta a Világosságot.

Világosságban járni

*

Áser ma újból meglátogatta. Azt mondta, valami csoda történik ma. Újból lecsukódott a szeme, egyre nehezebben kapott már levegőt, de hitt a barátjának, mert ő már egyszer átélt egy csodát. Egy kis idő múlva nagy zajt hallott, úgy érezte,

mintha lefele esne ágyn. Ijedten nyitotta ki szemeit, amikor Áser bízaton mosolygott rá a tetőről három másik barátjával. Aztán újra látta. A gyógyító kezeit.

Szabó Edit, Nagyvárada

(A fenti írás a „Világosságban járni” irodalmi pályázat nyertese.)

Világosságban járni

Tavaly decemberben indítottuk útjára ezzel a címmel a fotó és irodalmi pályázatunkat. Célunk az volt, hogy némi ösztönzéssel előcsalogassuk a fiatalokból az írókat, a költőket, a fotókat. Azokat a pályamunkákat vártuk, melyek az egyházi kliséken túl sikeresen bemutatják illetve megmutatják milyenek Krisztussal a hétköznapiak.

Igazi nemzetközi mezőny alakult ki, nem csak az erdélyi fiatalok mozdultak meg. Érkeztek pályázatok Magyarországról, Felvidékről és Vajdaságból. 28 irodalmi pályázó, több mint 7500 szót és 15 fotós 54 képet küldött el nekünk. A pályázat 4 és fél hónapig tartott, s a pályázatokat egy 7 személyes zsűri bírálta el, név szerint: Balogh Andrea, Berszán István, Dobai Gyöngyi, Gönczi Géza, Kiss Lehel, Mezei B. Virág, Paniti Márta.

Örömmel láttuk és olvastuk, hogy vannak tehetséges fiatalok a környezetünkben. Reméljük, hogy ezzel a kezdeményezéssel bátorítottuk a fiatalokat, hogy továbbra is írjanak, fotózzanak és megosszák velünk, milyen a világosságban járni.

Az irodalmi pályázat nyertesei:

1. díj Szabó Edit, Nagyvárada
2. díj Nyúl Sára, Pacsér (Szerbia)
3. díj Szalacsi Dóra, Nagyvarsány (Magyarország)

Dicséretetek:

Szász Anita, Nagyvárada
Dóczé Sándor Efraim, Komáromszentpéter (Szlovákia)
Pusztán Anita, Kolozsvár

A fotópályázat nyertesei:

1. díj: Nagy Edith, Zilah
2. díj: Mátyás Amália, Kolozsvár
3. díj: Benedek Renáta, Kisnyégerfalva

Dicséretetek:

Szűcs Dávid, Egrespatak
Szász Betty, Bihar
Ónodi Krisztina-Adrienn, Hegyközsáldobágy

Virágvasárnap

Ki hanggal és színből,
Ki halkan, de szívből,
Ki botránkozással,
Ki imádkozással
Várja érkezésed,
Nézi a lépésed,
Ahogy itt elvonulsz,
Ahogy itt elvonulsz.

Gyönyörű palástod,
Millió gyémántod,
Királyi hintódat
Nem hoztad magadnak.
Szamáron érkezel.
Lelkünkbe benézel,
S könny szövik szemedbe.
Könny szövik szemedbe.

Miféle király ez? –
valaki megkérdez.
Mit mondjak? Ismerem?
Szavaim keresem...
Akarom ismerni
Igazán, s tisztelni!
Másképp a kő kiált!
Másképp a kő kiált...

Szalacsi Dóra (Nagyvarsány)

(* A vers az irodalmi pályázat
harmadik helyezettje)

::: HIRDETÉS :::

Bibliák, keresztyén könyvek, CD-k és kisebb formátumú keresztyén kiadványok (naptárak, képeslapok, igekártyák, könyvjelzők) rendelhetők **Kovács Zsolt** testvérnél nagy választékban a következő elérhetőségeken:

Tel.: 0724490634 (Vodafone),
0743832173.

E-mail: zsolti.kovacs@gmail.com

Helyesbítés. Májusi számunkban, egy szerkesztési hibából adódóan, a Baróton elhunyt **Kecseti Irma** testvérnő fotója a feketegyarmati Szabó Rozália testvérnő temetési hirdetése mellé került. A hibáért a hozzátartozók elnézést kérjük, és közöljük még egyszer, helyesen a hirdetést. *(Szerkesztőség)*

■ **2016. február 18-án** gyászoló, de hálátelt szívvel, a feltámadás reménységében vigasztalódva helyezte a sírkertbe legidősebb testvérnőjét a baróti gyülekezet. **Kecseti Irma** testvérnőnk 96 évet kapott ajándékba Teremtőjétől. Példás életkedvvel és hűséggel sáfárkodott a Tőle kapott idővel, szolgálva családját, gyülekezetét és embertársait. A gyászistentiszteleten Győrfi Elek Tóbiás lelkipásztor és Erdő Endre gyülekezeti vén testvérek hirdették Isten vigasztaló ígétét. Isten vigasztaló szeretete áradjon ki a családtagok életére! **[Győrfi Elek-Tóbiás]**

■ **2016. január 17-én** kísértük utolsó földi útjára **Kaszta Mihály** testvérünket Hadadnásdon. A gyászistentiszteleten Fekete Csaba ippai lelkipásztor

hirdette az ígét a Mt 10,29-33 alapján, majd a helybeli lelkipásztor a 2Kor 4,15-16 igékkel vigasztalta a gyászolókat. Alig egy hónap múlva Mihály testvér **felesége, Kaszta Julianna** is befejezte földi pályafutását, miután életének utolsó éveit betegágyban töltötte. Az ő temetésére február 25-én került sor. Igei szolgálatot végzett Módi Miklós szilágyszentkirályi lelkipásztor, a 90. zsoltárt olvasva, és Fazakas György a Jób 5,26 alapján. Kaszta Mihály (szül. 1934) és Julianna (szül. 1926) 1954-ben kötöttek házasságot, majd a munkalehetőség miatt Lupényba költöztek. Ott ismerték meg az Úr Jézust, és Vajdahunyadon be is merítkeztek Vékás Zoltán lelkipásztor által 1978-ban. Nyugdíjas éveiket Hadadnásdon töltötték, ahol a hazahívó szó is érte őket. Isten vigasztalja a gyászolókat! **[Fazakas György]**

■ **Déván április 11-én** hosszas szenvedés után az Úr hazaszólította **özv. Pínzariu (Szabó) Emma** testvérnőt. Testvérnőnk 1940. november 3-án született Kémeren. 1956. nov. 13-án részesült hitvalló keresztségben, Juhász Péter tv. által Kémeren. Már fiatal lánykorában elkerült Dévára munka céljából, majd itt is ment férjhez. Először a román baptista gyülekezetnek, 1996-tól pedig a megalakuló magyar baptista közösségnek

volt tagja. A gyászistentiszteleten április 14-én Horváth Attila tv. olvasta fel a nekrológot, majd dr. Timotei Rusu román baptista lp. szolgált a Zsolt 90 alapján, Tóth Róbert lp. pedig a Zsid 13:14-ből szólt Isten üzenetét. A temetőkertben Kiss Ferenc tv. szólt román nyelven az 1Kor 15:42-57 alapján, a feltámadás reménységéről. Vigasztaló énekekkel a vajdahunyadi énekkar szolgált. Isten vigasztalását és kegyelmét kívánjuk a gyászoló család számára. **[Tóth Róbert]**

■ **Szilágynagyfaluban, 2016 április 18-án** kísértük utolsó útjára **Király Berta** testvérnőt, akit az Úr 77 évvel ajándékozott meg. Testvérnőnk, lánykori nevén Szűcs-Lukács Berta 1938.

augusztus 15-én született Szilágynagyfaluban. 1949-ben merítkezett be a szilágynagyfalui baptista gyülekezetben. 1957-ben házasságot kötött Király Ferenczel, akivel Isten kegyelméből 51 évet éltek együtt. Isten 3 gyermekkel ajándékozta meg őket: Ferencsel, Erzsikével és Sándorral. Jó Atyánk április 16-án szólítottamagához. A gyászistentiszteleten a helyi gyülekezet ének és zenekara szolgált, Isten ígétét pedig Nagy István, Szekrényes Pál és Fazakas György hirdették. Vigasztalást nyertünk az ígéből (Fil 1:21) és hiszszük, hogy testvérnőnk számára a meghalás nyereség volt. Az örökkévalóság léptékével mérve csak rövid időre búcsúzunk el tőle: lánya, fiai, menyei, unokái és dédunokája, testvérei és azok családjai, rokonok, szomszédok, barátok és ismerősök. **[Király Renáta]**

■ **Torma János lelkipásztor** hosszan tartó betegség után, élete 75. évében, **2015. december 25-én**, karácsony napján haza tért Teremtőjéhez. **Temetése december 30-án** volt. A temetési istentisztelet Szabó István testvér imájával vette kezdetét. Lukács János lelkipásztor bevezető gondolatai után következett az igehirdetés, melyet Kulcsár Sándor lelkipásztor tartott Máté 25,21 alapján. Lukács János összegző gondolatai után Kerekes Tibor, a detroiti magyar pünkösdi gyülekezet lelkipásztora imádkozott a gyászoló családért. Az énekkar szolgálata és Puskás Róbert zenei szolgálata tette még meghittebbé az istentiszteletet. A sírkertben Kulcsár Sándor lelkipásztor imája után Dr. Herjeczki Géza lelkipásztor hirdette a vigasztalás ígét, majd Lukács János lelkipásztor mondott befejező imát. Az elhantolás előtt kürtszóló kíséretében egy-egy szál virágot helyezhettünk a koporsóra. Az énekkar a „Feltámadt Hős...” kezdetű énekkel búcsúzott Torma János lelkipásztortól. Emléke legyen áldott.

[Lukács János lp., Chicago]

NEKROLÓG. *Torma János* (a családtagok, falubeliek Torma Jani-ja), 1940. július 22-én született Torma Dániel kovácmester és felesége, Erzsébet második gyermekeként a szilágysági Nagyaluban. Szülei újjászületett hívő emberek voltak. Már születésekor az Úrnak ajánlották a gyermeket; testvéreivel együtt féltő szeretettel, s meglehetősen szigorral hitre és hitben nevelték. A csintalan Jani gyakran érezte úgy, főként tinédzser éveiben, hogy édesapja vele keményebb kézzel bánt, mint nővérével és tőle 7 évvel fiatalabb öccsével, de **fiatal felnőttként már meggyőződéssel vallotta, hogy jelmeze formálásában hasznára vált a szülői szigor.** A családi fészek mellett második otthona a gyülekezet volt, gyermekkorától. Elemi iskoláit szülőfalujában végezte. Serdülő korában édesapjától megtanulta a kovácmesterség alapjait, de végül fölcserélte az üllőt és kalapácsot a szabóólóra és varrótűre. Anyai ágon sok tehetséges szabó/varró mester volt a családban. 17 éves korától Krasznán tanult egy mester mellett, majd ugyanott dolgozott, amíg besorolták katonának. (Nyugdíjas éve alatt újból szívesen odaült néha a varrógép mellé, és alakíttatott, ha megkérték rá.)

Katonai szolgálata előtt már érelődött benne, hogy szüksége van az újjászületésre, de **csak közvetlenül a bevonulás előtt következett be életében a sorsfordító pillanat, amikor bűnbocsánatot nyert,** és a keresztre feszített biztatását meghallotta; „Ne félj, mert megváltottalak, neveden hívtalak, enyém vagy!”

A Marosvásárhelyen töltött két éves katonai szolgálat után visszatért Krasznára, ahol ezúttal már rendszeresen bíztak rá igei szolgálatot is a gyülekezetben.

1963-ban Zilahra költözött munkája miatt, s az itt töltött két év alatt érelődött meg benne a döntés, miszerint enged az isteni hívásnak, és beiratkozik a **bukaresti Teológiai Szemináriumba.** A román nyelvű oktatás komoly kihívást jelentett számára kezdetben, de felbecsülhetetlen értékke vált a román nyelv mélyebb ismerete, amikor mindjárt az első szolgálati helyén az egyik körzeti gyülekezet teljesen román, másik pedig vegyes (román/magyar) nyelvű volt.

A szemináriumot 1969-ben fejezte be, és már ez év augusztusában a sámsoni gyülekezetben lelkipásztorrá avatták. Hat kisebb gyülekezet tartozott a sámsonihoz, s a körzet látogatásához, **„használati autóként” kapott ajándékba szolgálati kezdetén egy pár gumicsizmát, és egy pár jó meleg zoknit** hozzá. Szép időben, ugyanúgy mint esőben, sárban, hóban kitartóan rótták az utakat az abrakot nem kérő „áldott jó csikókkal”, szívében a lélekmentés vágyával.

1972 tavaszán vette feleségül a bogdándi származású Nagy Irénkét, aki lelkipásztor lányaként tudta, mire vállalkozik, amikor felvállalta a pásztorné szerepét. Ápolónő lévén kiegészítették egymást: lelki bajaikkal ugyanolyan sűrűn keresték föl őket a falubeliek, mint a fizikaiakkal.

A sámsoni évek alatt teljesedett ki a család kettőről ötre, három lányuk születésével, a gyerekek viszont már Szilágyperecseben töltötték gyermekkoruk nagy részét, ugyanis **a pereczeni gyülekezet meghívását elfogadva 1980-ban itt folytatta tovább János a lelkipásztori szolgálatot,** felesége, Irénke pedig a betegek ápolását. **Innen ment, romló egészségi állapota miatt idő előtt nyugdíjba, 1997-ben.**

Mindkét szolgálati helyén voltak ottléte alatt ébredési hullámok a gyülekezetekben. Ezek nem csak új erőt és lelkesedést adtak a munkához a pásztornak, hanem okot is az egyre erősödő kommunista diktatúra csatlósainak a zaklatásra. Gyakran beidézték kihallgatásra, vagy épp otthon látogatták meg a szekuritáté emberei, nemegyszer fenyegették börtönnel is, de soha nem halasztott el egyetlen bemelegítést vagy más gyülekezeti alkalmat sem az ilyen ijesztgetésekre, parancsokra. Neki más fölöttese volt, akinek engedelmisséggel tartozott, s akiben nem is csalódott. Megvédte őt nemcsak a téli erdőben a farkasoktól, hanem a gyakran kilátásba helyezett börtöntől is. Mélyen gyökerező, erős hite, nyitottsága, emberszeretete ösztönözték és segítettek abban, hogy megossa az evangéliumot azokkal, akikkel kapcsolatba került.

A kilencvenes évek utolsó éveiben **gyakran látogatott az Egyesült Államokban élő nagyobbik lányához,** Sáríkához, akiknek segített unokái gondozásában/nevelésében, majd 2001-ben megkapta a letelepedési engedélyt. **Azóta Chicago vonzáskörében levő városokban élt, s a chicagói gyülekezet szolgáló tagja volt,** míg betegsége házhoz nem kötötte.

Súlyos tüdőbaja miatt 15 éven át az oxigéngép segítségével szorult, ahogy ő mondogatta humorosan; „pórázra volt kötve” az oxigéngép huzaljával, de panasz nélkül hordta a keresztet, amit Isten neki adott. Sohasem zúgolódott, s ha voltak is benne miértek, abban bízott, hogy majd a mennyben kiderül a kereszt méretének oka. Az aktív gyülekezeti szolgálat alatt gyakran háttérbe szoruló családra több ideje maradt az utóbbi másfél évtizedben. Örömmel és szívesen vigyázott közelben élő unokáira, míg cseperedtek, s mindig boldogan fogadta a távolabb élők látogatását. Élete utolsó napjáig nem szűnt meg imádkozni hajdani gyülekezeteiért, az elveszettekért, de főként szeretett családjáért.

2015. december 15-én, Karácsony napján hozta el számára a Békefejedeleme a testi szenvedésektől való megnyugvást, az örök békét.

Az örökkévalóság léptékével mérve csak rövid időre búcsúzik tőle felesége, Irénke; lánya Sáríka és annak fiai: David, Timothy és Nathan; Irénke lánya, férje Balázs és gyermekeik: Mark, Sámuel és Andrew; Ruth lánya, férje Róbert és gyermekeik: Dániel és Hanna; Gizella nővére és családja; öccse, Sándor, felesége, Erzsike és családjuk, valamint mindazok, akik tisztelték és szerették. Emléke legyen áldott!

A család nevében **Kerekes Irénke**
(Forrás: Evangéliumi Hirnök)

TELEK 30

Még most is frissen él bennem az I. TELEK találkozó élménye, amin Isten kegyelméből én is részt vehettem. Ezt az is elősegítette, hogy a 30. TELEK nyitó alkalmának szintén a Nagyvarsányi Gyülekezet adott otthont, amelynek során folyó év március 11-13 között több mint húsz keletmagyarországi és néhány kárpátaljai gyülekezetben láttak vendégül bennünket kedves szolgatársaink, ahol többnyire evangélizációs alkalmakon hirdethettük Isten győzelmes igéjét.

Kezdekör a helyi gyülekezet lelkipásztora, Szóláth Imre lelkipásztor buzdított imára a 4Móz 11,11-17; 24-30 versei alapján, ami után Cserés Attila lelkipásztor köszöntötte a jelenlevőket.

Magyarországi testvéreink erre az alkalomra „Munkatársi viszonyunk működése és tartalma a Szentlélek vezetésében” témát jelölték meg, amiről péntek délelőtt két erdélyi testvér tartott előadást. Albert I. Zsolt paptamási lelkipásztor a munkatársi közösség részeseiről, szintjeiről és annak szubjektív, majd objektív akadályairól beszélt, amihez az 1Krn. 11,6-10; 20-25 verseit vette alapul. Szűcs Sándor szatmárnémeti lelkipásztor a Fil 2,25-30 versei után a téma tartalmi területeiről, megbízhatósági bizonyítványáról és rabszolgai mentalitásról beszélt, amiben külön hangsúlyt kapott a kompetencia és a karakter kérdése.

A varsányi testvérnők finom ebédje után mindenki igyekezett idejében eljutni abba a gyülekezetbe ahol este szolgálnia kellett.

Szombaton délelőtt három helyen, Nagydoboson, Debrecenben és Beregszászon beszélgettünk tovább, ahol először, a vendégek beszámoltunk a szolgálati helyünkön való péntek esti tapasztalatainkról, benyomásainkról, majd a moderátorok „minielőadása” után mindenkinek volt lehetősége megosztani látását és feltenni felmerülő kérdéseit az adott témával kapcsolatosan.

A vasárnap esti záró alkalmakra Szamoszszegen és Debrecenben került sor, ahol a vendégek részéről hangzottak el 3-4 perces bizonyágtéTELEK, majd János Csaba illetve Pardi Félix lelkipásztorok hirdették Isten igéjét.

Az alkalom után a helyi testvérek szeretetéből ízletes vacsora mellett beszélgethettünk a hamar eltelt három nap áldásairól, örömeiről és megtapasztalásairól.

Isten azt mondta egyik prófétájának: „Mielőtt az anyaméhben megalkottalak, már ismerTELEK, és mielőtt az anyaméhből kijövé, megszentelTELEK; prófétának rendelTELEK a népek közé.” (Jer 1,5) „Mert örökkévaló szeretettel szeretTELEK...” (31,3)

Imádkozzunk azért, hogy Isten teljesítse be rajtunk és vendéglátóinkon, népének és minden Ő szolgáinak adott ígéreteit: „Ha megtérsz visszatéríTELEK... (15,19), mindenestől egybegyűjTELEK... (Mik 2,12) és megerősíTELEK, sőt megsegíTELEK... (És 41,10) és betölTELEK... (Jer 51,14).” Ámen! Úgy legyen! [Kiss Zoltán]

KELEK XII.

A Belényesi Gyülekezet imaházban találkoztak a Körösvideki Egyházkerület és a Nagyváradi Missziókerület lelkipásztorai, gyülekezeti vezetői a XII. KELEK alkalmából 2016. április 9-én. A napkezdő zenés áhítatot a helyi gyülekezet lelkipásztora, Mike József vezette. A két kerületi vezető, Simon András és Kiss Tibor Péter köszöntő szavai után Dr. Almási Tibor, a BTA rektora tartotta meg előadását az idők jeleiről. A közösséget az ebéd elfogyasztása során gyakorolt asztalközösségben és a napot záró, egymásért mondott imádságban mélyíthették. [Matuz József]

Szeretet – kiadja a Romániai Magyar Baptista Gyülekezetek Szövetsége

Elnök: Pardi Félix

Főszerkesztő: János Csaba

Felelős szerkesztő: Gönczi Géza

410050 ORADEA, Str.: Gen. H. M. Berthelot 5.

E-baptifon: 0735 500 009

E-mail: szeretet@rmbgysz.ro
szeretetlap@gmail.com

A szerkesztőség fenntartja a jogot, hogy a kéziratokat szükség szerint átdolgozza.

Lapzárta: a megjelenést megelőző hónap 12-e.

Nyomtatás: Pentaprint Nyomda, Bihar.

A lap megjelenik **havonta**. ISSN 1223-4605